

Всѣки пѣтъ, когато вземамъ стихотворенията на Димчо Дебелянова, изпитвамъ чувството, че се връщамъ къмъ близъкъ и интименъ другаръ. Тѣй прости и сърдечни сѣ думитѣ му. Защото всѣка дума е истина. И това е винаги истината на неговата лична сѣдба.

Нищо странно и изключително нѣма въ тая сѣдба. Ако тя не е и ваша, може да бѣде на мнозина, а участникъ въ нея могатъ да бѣдатъ всички. Защото Димчо Дебеляновъ се радва, страда, стреми се — тукъ, долу, на земята, съ насъ и заедно съ насъ. Той излиза и се връща къмъ една действителностъ позната, и въ отношение къмъ нея се опредѣля жизненото му и поетическо самочувство.

Явно е, индивидуалистическитѣ мотиви въ поезията ни преди Димчо Дебелянова сѣ изживѣни. Личността, която дирѣше абсолютното си самоутвърждение надъ колектива и извънъ границитѣ на реалното, се връща — поразена отъ грѣмъ или уморена въ своята химеричностъ — къмъ светия източникъ на живота и дири отново самопостигането си въ него. Съ стрелката на това възвръщане може да бѣде отбелязано мѣстото и на Димчо Дебелянова въ нашата лирика. Тя ни изведе изъ безднитѣ и сне отъ небесата — за да ни приближи къмъ човѣка.

Съ яркоцвѣтни пориви Димчо Дебеляновъ се стреми къмъ живота. Има нѣщо борческо въ първоначалнитѣ му духовни импулси. Като Пенчо Славейкова, и той се носи съ призванието за нѣкакъвъ подвигъ. Но, докато за рефлексивно-сѣзерцателната натура на Славейкова тоя под-